

Zagrebačke Putositnice

Moj rodni grad... grad Zagreb. Najljepši grad na cijelome svijetu. Vlak staje na Glavnem kolodvoru. Toplo lipanjsko sunce me grije. Podižem glavu i gledam u predivno plavo nebo. Ples ptica me očarava. Na trenutak zastanem, osjećam onaj stari miris, miris koji me vraća deset godina unazad. Miris vrućine i vreve ljudi, parfema mladih djevojaka, miris bijelih breza i hrastove užarene kore.

Osjećam užurbanost pod kožom. Svi nekuda žure. Ali ja ne. Mirno hodam gradom, uživam u ovom predivnom životu. Vjetar zapuše i ponovno doneće val mirisa do mene. Zrinjevac. Predivnidrvoredi me okružuju. Fontana šušti vodom koja kao da se izvija u svim mogućim smjerovima. Ples tisuće kapljica podsjeća na nekadašnje gradske balove, a ja kao da sam ponovo djevojčica koja samo želi biti Pepeljuga na jednom takvom plesu.

Nastavljam dalje svoje putovanje. Dolazim do velikog paviljona usred parka. Uspinjući se stubama, osjećam se kao princeza. Prisjećam se uspomena koje me vežu uz to mjesto. Kao malu, majka bi me uvijek vodila ovdje poslije vrtića, a ja bih plesala i plesala i tako mamila prolaznicima osmijehe na njihova tužna i zabrinuta lica.

Sva ta sjećanja bude nostalgiju, bude sjetu...Najradije bih da se to vrijeme vrati i da ponovno budem mala bezbrižna djevojčica...

Izlazim iz parka, kao da plešem ulicama koje me odvode do glavnog trga, Trga bana Jelačića. Veliki Jelačićev kip uzdiže mač, kao da me pozdravlja. Malo mu se naklonim, ali sasvim malo, tek toliko da ga pozdravim i da se prisjetim tih dana kada bih mu uvijek mahnula, kad god sam prolazila pokraj njega i kada mi se činio prevelik. Iz daljine čujem glazbu uličnih svirača koja nije baš po mom ukusu, no stvara predivan ugođaj neke daleke egzotične zemlje.

Dolazim do mjesta gdje se prodaje cvijeće. Gledam ta stara i naborana lica žena, koje tako brižno slažu cvjetiće u buketiće, i razmišljam o prolaznosti života... Svi ćemo jednoga dana tako izgledati. Život je zaista kratak...Nekad je i ta ženica bila malena djevojčica pa mlada djevojka...Zanima me što je utisnulo tolike bore na njeni lice koje bi zasigurno moglo napisati jedan poveći roman, knjigu života.

Polako krećem nazad prema Trgu i skrećem u Ilicu, glavnu gradsku ulicu. Dolazim do uspinjače...plaćam kartu. Vozim se sama, u tišini. Stižem na Gornji grad. Osjećam se predivno! Sunce grije još jače i to me zaista čini sretnom. Nalazim se na Vidikovcu i imam osjećaj kao da sam na vrhu svijeta! Tu ću malo zaustaviti svoje putovanje najljepšim gradom na svijetu...

Polako sjedam na klupicu, zaustavljam vrijeme, bar na kratko, i uživam u pogledu... danas, sutra, prekosutra... Zauvijek.

